

Σμύρνη μου, καλή μητέρα
Ένα πράγμα που θυμάμαι
ήταν εκείνο το πρωί,
απ' τα χαράματα με πήρες
δεν πρόλαβα τον ήλιο, ούτε και την αυγή.

Πρώτα με ξύπνησαν οι καπνοί,
ανάσα να μην πάρω όπως κανένα άλλο παιδί.
Έπειτα με τύλιξαν οι κραυγές
η δικιά σου, της γιαγιάς, όλων των ανθρώπων, δεξ.

Άνθρωποι απελπισμένοι, φοβισμένοι,
τραυματίες στον δρόμο να τρέχουν τρομοκρατημένοι,
ανήμποροι να σώσουν τη δικιά τους περιουσία
στις φλόγες τυλιγμένη κάθε μικρή θυσία.

Η γιαγιά να μην αφήνει τη φωτογραφία του παππού,
εγώ να μη θέλω να σε αποχωριστώ, μα έπρεπε να πάμε κάπου αλλού.

Στενάκια δεν υπήρχαν, είχαν όλα τους χαθεί
Είχαν γεμίσει από ανθρώπους που έτρεχαν για ζωή.

« Μη μου αφήσεις το χεράκι σου, μην το πάρεις στιγμή »,
μα μες στο πλήθος το είχα φανταστεί.

Έχασα τη γιαγιά, έχασα τα πάντα,
πού να το 'ξερε κανείς πως δε θα 'χε μείνει βάρκα;
Και 'γώ απ' τα σπρωξίματα είχα βρεθεί τυχαία
δε με γνώριζε κανείς, δε γνώριζα κανένα.

Χάθηκε η αίγλη, χάθηκε η χαρά,
καθετί που έδινε ελπίδα στα παιδιά.

Αχ μητέρα Σμύρνη, με πλήγωσε ο χαμός σου,
ήσουν η ζωή μου, ήσουν το φως μου.

Έλλη Ζαφείρη